

STEAUA MAGILOR

Familia lui venise în Ierusalim câteva generații după invazia romanilor. Cine erau aceștia, de unde veneau, cu ce se îndeletniceau, ce legătură aveau cu romanii, ce lucrau pentru

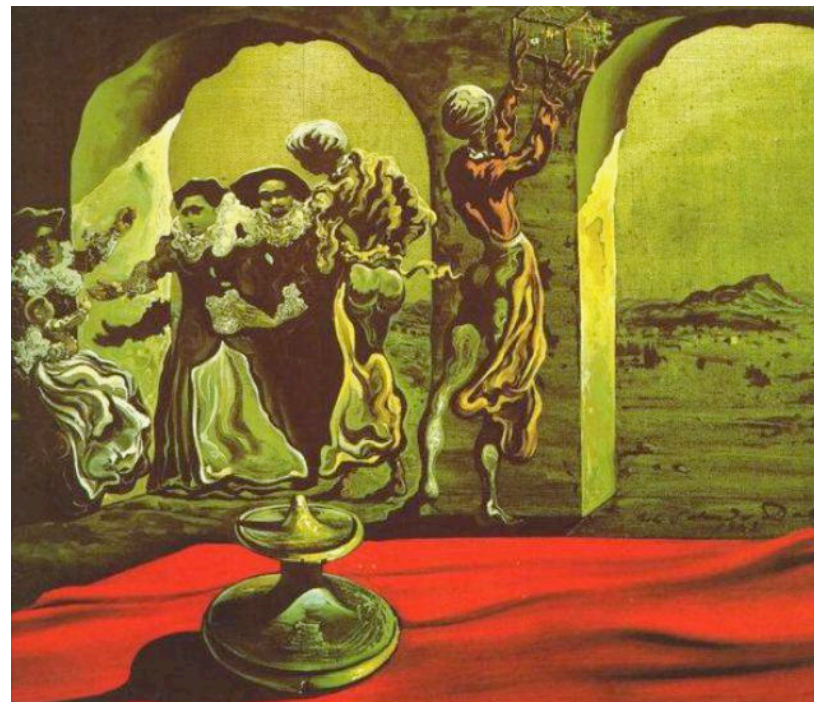
aceștia erau întrebări care se pierdeau în pustiul enigmelor. Dar cea mai grea întrebare era cea a numelui. Pentru romani se numea Nero Cassius, pentru evrei - Jabesh ben Shallum, pentru sirieni Shadrac Sanhierib. Adevăratul lui nume era Jefferson Salamander - un nume care nu era cunoscut decât de foarte, foarte puțini, fiind mai degrabă o parolă folosită în marile tranzacții. Nu era nici roman, nici evreu, nici sirian, Dumnezeu știe din ce parte a imperiului sau din afara lui venise cu un nume atât de pocit. Despre bogățiile lui nimeni nu știa să le estimeze, nici cei apropiați ai așa-zisului Jabesh, sau Nero, sau Shadrac, ci numai Jefferson Salamander. Avea moșii, băi, vile, cabane de vară și de iarnă, dar ce nu avea?, în toate părțile imperiului. Nu de puține ori împărații ai Romei apelau la "sfatul" financiar al omului acesta care mânua din ascuns porturile Mediteranei și toate orașele de răscruce și, aici era marea enigmă, că nu era cunoscut decât numai de oglinda lui de argint și chiar aceasta o singură dată pe zi.

Pe lângă proprietățile din Ierusalim, fapt pentru care Irod îl invidia de moarte, dar nu putea să se atingă nici măcar de un păr al lui, pentru că era omul stăpânirii, Jefferson Salamander construisese și în Betleem niște surse de venit. Orașul avea două drumuri principale care se întretăiau în piață și la răscrucea lor a zidit hanul, iar în afara orașului Casa Leproșilor. Hanul avea la parter grajdurile, băile, dughenele și taverna, iar sus camerele de oaspeți. Casa Leproșilor îi oferea lui Jefferson Salamander cele mai sigure venituri. Un leproș "internat" în această casă îi aducea ca profit cel puțin o vilă sau o nouă proprietate. Si leproșul nu era un nimenea cules de pe stradă, ci unul vânat dintre marii inamici sau trădători ai lui Irod, sau din cei ce poșteau coroana împăratului, sau scaunul consulului sau poziția senatorului. Evident ar fi fost mult mai ușor ca victimele să sfârșească prin sabie sau pumnal, dar unde ar mai fi fost deliciul de a-i suga dușmanului viața prin chinuirea și moartea latentă care dădeau cele mai subtile plăceri ale

răzbunării ? Casa Leproșilor era dincolo de Tarina Olarului ,și drumul care ducea acolo nu mai avea nici măcar o cărare prin care să se prelungească în stânga sau în dreapta. Nimeni nu scăpa de acolo. Cum era aruncată o victimă înlăuntru, conducătorii leprozeriei săreau pe ea ca niște paianjeni. Nu era ușor să ajungi pe treapta de sus a ierarhiei leproșilor, dar odată ce-ai ajuns în vârful scării nimeni n’ar fi îndrăznit să se ridice, sau să vocifereze împotriva Departamentului, care s’ar fi răzbunat feroce pe cel care s’ar fi opus legilor stabilite de zeci și zeci de ani. Casa putea “găzdui”, în cele șase pridvoare ale ei, în jurul a cel puțin o sută de persoane, dar de obicei era locuită de vreo 50-60 de nefericiți. Când zicem pridvor e departe de ceea ce ne-am obișnuit să înțelegem prin acest cuvânt, adică acele cerdace răcoroase ale arhondaricelor, sau încăperea cerdacului cu bolte și ascuns după perdelele viței de vie. Departe de aceasta!Erau, de fapt, niște încăperi gigantice cu gratii de fier, niște saloane în care mirosul de carne putrezită și puroaie te loveau în moalele capului, garajele acestea umane dând în curtea interioară folosită și ca loc de îngropare , iar între ele era un gang, cu o poartă zdravănă care n’ar fi putut fi spartă nici cu berbecii de război și care se încuia numai din afară .

Jefferson Salamander nu călcase niciodată în Betleem, cu atât mai puțin pe proprietățile din împrejurimi. Slugile lui credincioase, îmbrăcate în aceeași uniformă și domesticite cu aceleași ticuri verbale și fizice, îi administrau cu strictețe hanul, taverna, și Casa Leproșilor, plus că noaptea , din când în când, mai făceau expediții pe drumul care cobora de la Ierusalim spre Ierihon și prădau pe cine puteau, neuitând de obișnuita zeciuală cuvenită stăpânului.Când au început zilele recensământului poruncit de Augustus slugile lui Jefferson Salamander au trimis vorbă acestuia că au nevoie de ajutor. Găzduirea și acomodarea nu ar fi fost mare lucru, dar vizitatorii

aveau nevoie de mâncare, taverna devenise neîncăpătoare, iar magazinele trebuiau să dubleze numărul vânzătorilor.

Slujitorii i-au înghesuit pe vizitatori claie peste grămadă când dintr’o dată s’au trezit cu o nouă problemă pe care nu știau cum să o rezolve și au trimis pe sfetnicul Departamentului la Jefferson Salamander să le dea sfatul. Niște soli au venit să se intereseze de casă și masă pentru regii lor care erau pe drum spre Betleem. Cum să procedeze că nu mai aveau nici un loc, tocmai acum sosise neașteptata vreme să se recolteze venituri împărătești. “Deschideți Casa Leproșilor și grămădiți acolo pe toți care au închiriat camerele hanului, iar hanul în întregime cu tavernă cu tot puneți-le la dispoziție regilor și slugilor lor” fu răspunsul primit, cu avertismentul

drastic să li se ceară regilor prețuri regești, cât mai mari, pentru că nu au de ales.”

Tot pusul în practică al poruncii venită de la Departament trebuia să înceapă după miezul nopții. De asemenea, pe lista neagră erau puse și familiile păstorilor din sat, care trebuiau strămutate în Casa Leproșilor, casele lor fiind oferite pentru găzduirea slugilor și personalului celor trei regi despre care aflară că vor veni în Betleem. Cei care opuneau rezistență - legați la mâini și la picioare, folosită forța la maximum dacă e nevoie, celor cu gura mare - administrat un procedeu muzical pentru obținerea lui pianissimo numit căluș. Conducerea din Casa Leproșilor fusese deja cumpărată așa că totul părea aranjat în cele mai mici detalii.

În procesul de strămutare a celor găzduiți în camerele hanului și a familiilor ciobanilor s’au așteptat să fie ripostări și au fost, țipete și au fost, încăierări și au fost domolite, bătăi, urlete, levitații de scaune și alte obiecte și au fost, dar până la urmă tot acest straniu cortegiu a fost educat și iluminat atât de bine pe drumul care ducea spre Casa Leproșilor încât de bună voie s’au aliniat în rânduri, ca de defilare și din inimă cântând devotați imne patriotice în aerul curat al dimineții. Un comandant întrebă în șoaptă pe celălalt: “Ce facem dacă atât de multă lume nu o să încapă în pavilioanele de la Casa Leproșilor?” la care celălalt răspunse cu un gest obscen și amândoi începură să se hăhăiască. Gloata crezând că e refrenul cântecului a început să repete. Nici unul dintre comandanți nu a protestat, de ce ar fi făcut-o?, totul era sub control și hăhăiala i-a contaminat pe toți într’o fericire comună care a durat până la destinație. Puțină vânzoleală a fost cu familiile ciobanilor, dar li s’a explicat cu anumite obiecte special meșteșugite pentru a convinge mai rapid că dărăpănăturile pe care ei le numesc case sunt deja vândute și răzvândute pentru datoriile neplătite Departamentului. Surpriza a venit când au ajuns la Casa Leproșilor. Am uitat să o descriu, dar aceasta era o adevărată cetate care trebuia cucerită. Conducerea și Administrația după ce au primit banii și comisioanele s’au răzgândit. În primul rând toți banii și comisioanele au fost considerate metode de corupere și confiscate. În al doilea rând toate proprietățile mobile și imobile au fost naționalizate de partidul nou înființat “Leproși pentru leproși.” În al treilea rând, Casa Leproșilor rupe orice contact cu Departamentul și se declară “Casa Populară a Leproșilor.” Idealuri, idealuri...! Săracii se și baricadaseră pregătiți să țină piept invaziei elementelor retrograde din afară. Dar biata republică nu a durat ca Sparta sau Atena, ci s’a spulberat în fața invadatorului, bine organizat, în coloane perfect aliniat. Degeaba strigătele de protest ale

leproșilor: “Necurat, necurat, depărtați-vă! “ Degeaba scandarea lor la unison și tot vacarmul. Degeaba Administrația și Conducerea amenința cu distrugerea invadatorilor până la ultimul, degeaba toate lozincile cu:”Jos...” cutare și “ Jos...” cutare. Eliberatorilor puțin le păsa de sfaturile și poruncile ritmate în pas de marș. Nici unul nu s’a pus jos. Dimpotrivă. Comandantul General a dat ordin și gloata i-a măturat din cale într’un entuziasm spontan, greu de definit. In mai puțin de o oră , leproșii buni îmbrățișau pe eliberatori așa cum puteau. Care mai aveau câte o mână o strecurau după gâtul eliberatorului, care nu puteau merge se târâiau să le pupe blagoslovitele picioare.

Pe de altă parte, leproșii răi au fost puși în lanțuri spre a fi executați. In final, cei de la han au jucat o periniță cu săruturi unul mai deocheat ca altul. Deodată unul din leproșii răi strigă: “Acum toți sunteți leproși!” “Leproooși???” , răspunseră cu toții în cor încremenți pe vocala O. Ca dintr’un vis urât toți cei care cântaseră cu câteva minute înainte încercau să se trezească la realitate, dar abia acum începea pentru ei realitatea coșmarului că erau infectați cu toții. Disperați căutară pe slujitorii hanului și pe Comandantul General, dar nici unul dintre ei nu mai era prin jur de parcă intraseră în pământ. Alergară spre gangul de la intrare dar poarta era încuiată pe dinafară. Dezlegară pe leproșii legați:“Dar voi de ce nu ne-ați spus? Mai avem vreo scăpare acum?”, ”Absolut niciuna. Soarta noastră este deopotrivă pecetluită până în gâttelejul negru al morții.”, răspunseră aceștia.

Trecuse o zi - și nimic, trecură două - și nimic, trecură aproape trei și nici pomeneală de regii cu alaiurile lor să intre în oraș. “Poate că solii aceia și-au bătut joc de noi.”, se gândiră slujitorii hanului.”Ce ne facem acum? O să sfârșim toți de mânia necruțătoare a lui Jefferson Salamander pentru prostia ce am făcut-o. Cu vizitatorii s’a terminat. Casa Leproșilor o să-i înghită rând pe rând. Poate drept răzbunare Jefferson Salamander o să ne pună și pe noi printre ei ca pedeapsă.” Abia spre miezul nopții începu marea uimire și neașteptata dezamăgire. Dinspre răsărit, pe drumul principal intrară cei trei regi. Nici vorbă de trâmbițe, de surle, de tobe, de tamtamuri, nici vorbă de torțe și mulțime de oaste și slujitori așa cum s’ar fi așteptat. Erau niște cămile, pe una din ele cățărât regele Baltazar,erau cai pe doi dintre ei călărind Gaspar și Melchior. Inaintau încet ca într’o tainică procesiune, niște slujitori mergând pe jos și ducând de hamuri animalele pe care călăreau stăpânii lor. La fel și ceilalți slujitori, care duceau

încărcăturile , coborâseră de pe cămile, și mergeau în fața lor cu capetele aplecate de parcă s'ar fi aflat într'o adâncă rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu că în sfârșit au ajuns la locul urmărit luni și luni de zile. Vânt și ploii, arșițe și istoveală și singura lor credință în dezghemuirea acestui necunoscut stăruia în încrederea în înțelepciunea stăpânilor lor, iar aceștia în degetul Lui care s'a mișcat pe harta cerului arătând: " Aici! Uite semnul scris pentru prima dată de la facerea lumii. In hoc signo vinces!" Despre magi, sau înțelepții răsăriturilor, se știe foarte puțin și interpretarea acestui puțin este atât de greșit pentru că vine de la slujitorii lui Jefferson Salamander. După credința lui magii s'ar fi ocupat cu magie, cu ghicitul în stele sau ghicitul în palmă cum se crede până acum, dar magii erau ciopliți ființial din altfel de lemn. Privirea lor și toată viața lor era îndreptată spre sus. Ei nu ghiceau în stele, ci ei citeau stelele. Le cunoșteau literele și pleiadele lor adunate în cuvinte și în sensul cuvintelor. Nu numai că ei citeau stelele, ci ei citeau pe sub ele și printre ele. Aici e diferența dintre magi și magicieni. După ce lumea a fost creată și toate stelele de pe cer, o singură stea a rămas adormită în poala lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu I s'a făcut milă de ea și nu a trezit-o să muncească împreună cu celelalte. I-a făcut un cuib la subțioara de cerdac a cerului și i-a plănuit soarta de a fi prima jucărie a Fiului Său când se va naște în lume. Aceasta era steaua Betleemului, un fel de împărăteasă a împărăției de stele și luceferi, care-i ducea pe magi, și la rândul lor, ei erau ce-i ce o descoperise și I-o duceau Pruncului în inima lor, pentru că numai cerul inimii lor puteau să o poarte. În noaptea aceea de sfârșit de Decembrie, iată steaua s'a oprit deasupra Betleemului. Magii au îngenuncheat ridicându-și mâinile spre ea ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze în semn de recunoștință. Era atât de aproape! Părea mai mare decât luna, ca o goarnă de crin în mâna unui îngerăș somnoros târându-o în drumul lui spre culcare, iar celelalte stele păleau în spatele ei. Răspândea o

lumină fâlfâitoare de un albastru opalin spralumesc și toate culorile pietrelor prețioase se jucau ca o fântână arteziană răsturnată deasupra lumii și absorbindu-se în noi jocuri de înfloriri ireale de lumini.

Oamenii lui Jefferson Salamander nici măcar nu erau curioși să privească de unde vine această lumină. Privirea lor fixă era îndreptată spre strălucirile lumești în care erau împodobiți regii și tot gândul lor la îmbogățirea neașteptată a stăpânului lor. Sorbeau cu lăcomia ochilor hamurile cămilelor, încrustate cu diamante, piatra prețioasă , de mărimea unui ou, din turbanul regelui Baltazar, sau chimirele lui Caspar și Melchior. Se apropiară de slugile megilor:

- Cum ne-ați spus, începu unul direct, fără ocolișuri, uitând cel mai elementar salut de bun venit, am pregătit totul. Prețurile

vor fi mari, ca pentru niște regi pentru că a trebuit să golim întregul han și alte case deja închiriate să le punem la îndemâna voastră și a stăpânilor voștri.

-Noi ne-am interesat, nu am comandat nimic, dacă vă aduceți bine aminte. Ne-am interesat, dar văzând ce aveți, ne-am gândit că regii noștri ar putea fi ofensați de cocinile voastre și tupeul prețurilor cerute. Așa că vom folosi corturile noastre pentru acomodare. Avem corturi chiar și pentru cămile și cai mai confortabile decât ce ne puteți oferi pentru Luminățiile Stăpânilor noștri.

-Ceeee!, țipară doi dintre cei cu hanul, sărind la gâtul negociatorului, dar în acel moment, într'o scăpărare de secundă vârful săbiilor slujitorilor regali erau sub bărbia fiecărui din cei puși pe harță.

- "O singură vorbă, potăi nenorocite, și s'a sfârșit cu voi. Ați înțeles? Si acum în genunchi, ca să comunicăm cum ne forțează situația." Zicând acestea scoase o pungă cu galbeni și-i aruncă pe jos. "Aceștia pentru neînțelegerea voastră." Eliberați de ascuțișul nu prea confortabil al săbiilor, în vreme ce ceilalți erau buluciți pe jos să strângă galbenii, aceștia se strânseseră în grup ca lupii gata de atac:

- O să plătiți pentru aceasta, veneticilor. O să plătiți cu vârful și îndesat. O să ne plângem lui Irod. Plecați de aici înapoi. Piața e a noastră.

- "Piața e a Impăratului nostru. Chiar și Irod e sclavul Lui. L'am întâlnit la Ierusalim și cu porunca lui Irod am venit în Betleem. Știți ce? Dați banii imediat înapoi până nu vă sfârtecăm ca pe sălbătăciunile ce ne-au atacat prin pustiu. Tu de acolo - strânge banii, iar pe voi să nu vă mai văd în fața ochilor, ați înțeles?" Văzând că din spatele cămilelor o grupă neașteptată, înarmată cu săbii, înaintează spre ei aceștia le-au înmânat banii înapoi și înfricoșați au îngenuncheat de data aceasta, fără ca nimeni să le mai poruncească, cerând iertare. Înaintând apoi, cu spatele în urmă, au părăsit locul confruntării,

cu coada între picioare, în vreme ce în mijlocul pieții se ridicau magnificele corturi ale magilor atât de mari că puteau să pună în ele tot convoiul, chiar cu cămile cu tot.

În vremea aceasta ștafete au fost trimise la Jefferson Salamander și la Irod anunțându-I că Betleemul a fost cucerit de noii regi din Răsărit care au alungat pe oamenii

Departamentului refuzând să plătească. Așa au început dezamăgirile oamenilor lui Jefferson Salamander. Acesta a trimis ștafetele înapoi cu cele mai rare înjurături care nici prin târguri nu se mai găsesc făgăduindu-le că se va deplasa el însuși, în persoană, să facă ordine și să pună la punct tupeul slugilor de a-l deranja pentru lucruri atât de mărunte. Mai crunt a fost Irod. Pe de altă parte ștafetele trimise la Irod s'au întors cu vestea că armatele lui Irod au plecat spre Betleem: "Spuneți-le să dispară din calea armatelor mele la toți neisprăviții lui Jefferson Salamander. Tăiați-le capul regilor și azvârliți-le de unde au venit. Un copil rege? Din nou, alt Rege? Tăiați toate lepădăturile Betleemului de la doi ani în jos."

Tot în vremea aceasta păstorii au văzut steaua magilor. "Priviți, cum s'a luminat Betleemul", le făcu semn Micul Botezător păstorilor arătând spre cer. Așa am visat într'o noapte steaua aceea. Ce vis frumos! Intâi era ca nor rotund din argint curat care se rotea. Apoi s'a oprit și s'a făcut cruce, apoi din fiecare braț al crucii se făceau alte cruci făcând cerul tot mai mic. Erau ca niște scânteii ce se aprindeau una din alta, mii de cruci dând cerul tot mai în spate. Si m'am rugat să fiu lăsat să ating și eu steaua. Aceasta s'a coborât până la mine și , ce păcat, m'am trezit și nu știu dacă ... Dar, uite-o! Să mergem acolo!" Cu toții am mers până când au văzut steaua deasupra Casei Leproșilor. "Nu poate să fie", își ziseră păstorii, mai ales că dinlăuntru se auzeau sute de voci țipând: "Depărtați-vă, necurat, necurat, depărtați-vă!", dar deschizând zăvoarele exterioare de la poartă intrară înlăuntru.

- "Unde e Pruncul?" întrebară Păstorii pe zecile de bolnavi care stăteau în gura pavilioanelor.

- "Noi nici nu L'am văzut și-am devenit leproșii Lui. Poate că dacă L'am fi văzut, am fi murit și am fi fost așa de fericiți.", gemu unul în numele tuturor.

- " Priviți steaua lui! Iată a coborât deasupra voastră. Iat-o, fântână! Beți din ea și luminați-vă!" Leproșii ridicară mâinile

spre stea și, o, minune! Fiecare după ce a privit steaua s'a făcut sănătos. Așa că toți, după păstori, plecară în căutarea Pruncului. În piața Betleemului, trecuse timpul, și magii plecaseră în grabă, uitând deasupra ei steaua fără să știe că aceasta mai avea de dus la Prunc pe toți leproșii ce se îmbolnăviseră întru numele Lui. Bătrânul Iosif și-a înfășurat visul ca pe un pergament și a plecat cu Pruncul și cu Maica Lui

Si tot în vremea aceasta oamenii lui Jefferson Salamander s'au întors cu forțele sporite, cu o armată întreagă în spatele lor să-i aresteze pe magi și oamenii lor, motive având puzderie, pentru a-i prăda de toate neînchipuitele bogății și a-i face să plătească însutit și înmiit pentru lecția de umilință de la ei. Dar față în față, de data aceasta, se înfruntau forțe mult mai puternice. Erau leproșii care țipau din fundul plămânilor cât îi ținea gura: "Suntem leproșii! Necurat, necurat! Apropiați-vă, apropiați-vă! Suntem leproșii! Necurați, necurați, apropiați-vă să vă curățim și pe voi!

Încet, încet steaua magilor se topea încet ca notele unui fluier trist peste care noaptea se arăta a fi mult mai neagră. În cele din urmă s'a stins ca și cum cineva ar fi suflat într'o lumânare de la căpătâiul unui mort. Armatele lui Irod pătrunseseră, însetate de sânge nevinovat, în cetatea Betleemului, sângele nevinovaților prunci, sângele Primului Nevinovat.

Dumitru Ichim Fragment din romanul "Micul Botezător"